

„Iar unul din farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce cu el. Și, intrând în casa fariseului, a șezut la masă. Și iată era în cetate o femeie păcătoasă și, aflând că șade la masă, în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir. Și, stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui și cu părul capului ei le ștergea. Și săruta picioarele Lui și le ungea cu mir. Și văzând, fariseul, care-L chemase, a zis în sine: Acesta, de ar fi prooroc, ar ști cine este și cel fel de femeie este care se atinge de El, că este păcătoasă. Și, răspunzând Iisus, a zis către El: Simone, am să-ți spun ceva. Iar el a zis: Învățătorule, spune. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci care dintre ei îl va iubi mai mult? Simon, răspunzând, a zis: Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. Iar El a zis: Drept ai judecat. Și, întorcându-Se către femeie, a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta și apă pe picioare nu Mi-ai dat; iar ea cu lacrimi Mi-a udat picioarele și le-a șters cu părul capului ei. Tu sărutare nu Mi-ai dat; ea însă, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Tu cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele. De aceea îți zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește. Și a zis ei: Iertate îți sunt păcatele tale. Și au început cei care ședeau împreună la masă să zică în sine: Cine este acesta care iartă și păcatele? Și a zis către femeie: Credința ta te-a mântuit; mergi în pace.” (Luca VII, 36-50)

Perico

pe evanghelică de la Sfânta Liturghie după cum putem observa pune accentul pe întoarcerea către Dumnezeu a femeii păcătoase căreia Mântuitorul i-a iertat pentru ca și ea la rândul ei să urmeze exemplul primit. Prezența Domnului Iisus Hristos în mijlocul oamenilor, dorința de îndreptare a femeii și credința ei sunt pentru fiecare dintre noi cei de acum, repere pe de o parte și modele de urmat pentru noi. Deși Mântuitorul Hristos S-a Înălțat într-o slavă, ridicând firea umană îndumnezeită în sânul Sfintei Treimi, El „este cu noi în toate zilele până la sfârșitul veacului” (Matei XXVIII, 20) prin harul Duhului Sfânt. Acest lucru se vede prin numărul sfinților, mai mult necunoscut decât cunoscut, pentru că ei și-au trăit viața conform învățăturii Mântuitorului Hristos. „Nimeni nu poate pune o temelie decât cea pusă, care este Iisus Hristos. Iar de zidește cineva pe această temelie: aur, argint, sau pietre scumpe, lemne, fân, trestie. Lucrul fiecăruia se va face cunoscut, îl va vădi ziua Domnului” (I Corinteni III, 11-13) le scria Sfântul Apostol Pavel locuitorilor din Corint responsabilizându-i în același timp. Prin activitatea sa el a creștinat un număr impresionant de oameni urmând ca aceștia, pe temeiul pusă de Mântuitorul Hristos, zidită de apostoli și continuată de fiecare nou creștin în parte, să dobândească prin efortul personal la timpul roadelor mântuirea. Acest timp al roadelor înseamnă pentru noi toți o scadență, un moment al maturității sufletești în care oferim lui Dumnezeu și aproapelui nostru ceea ce ne-am străduit să obținem și anume virtuțile creștine și nu numai pe care tot Sfântul Apostol Pavel le enumeră: „dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credință, blândețe, înfrânare, curăție” (Galateni V, 22-23). În acest sens viața noastră, cu un număr relativ de ani capătă o deschidere spre veșnicie, spre desăvârșire, spre Dumnezeu. Ea nu este ceva static, imobil fără nicio perspectivă, ci după exemplul femeii păcătoase din pericopa de astăzi ea devine un drum spre a ne cunoaște, spre viața în Hristos. Acest model de viață l-a urmat și Sfânta Parascheva. Ea s-a născut în satul Epivat din Tracia răsăriteană, nu departe de Constantinopol, pe la începutul secolului al XI-lea,

din părinți binecredincioși și de bun neam. Cei doi copii, Eftimie și Parascheva, au primit în familie o aleasă creștere și educație religioasă. Astfel, Eftimie, fratele mai mare al cuvioasei, a intrat înaintea ei în nevoița monahală. Pentru sfințenia vieții lui, ajunge episcop al Matidiei păstorind pe credincioșii din episcopia sa până la sfârșitul vieții. Sfânta Parascheva, la rândul ei, a intrat într-o mănăstire de fecioare din orașul Ieraclia Pontului, la vârsta de aproape 15 ani. După cinci ani merge să se închine la Mormântul Domnului și s-a nevoit mai mulți ani într-o mică mănăstire de maici de pe Valea Iordanului. La 25 de ani, luând poruncă de la îngerul Domnului, s-a reîntors în patrie și s-a nevoit încă doi ani lângă biserica satului natal, Epivat. Pe la jumătatea secolului XI, mai exact în anul 1050, la vârsta de 27 de ani, Sfânta Parascheva și-a dat sufletul în mâinile Domnului și a fost înmormântată aproape de malul mării. Mai târziu, în urma unor minuni la mormântul ei, sfintele ei moaște au fost aflate întregi în pământ și s-au pus în biserica Sfinților Apostoli din satul Epivat, spre cinstire și închinare, unde au stat aproape 175 de ani. În anul 1223, țarul româno-bulgar Ioan Asan al II-lea a strămutat moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva la Târnovo, capitala Bulgariei, fiind depuse în catedrala cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”. Mai târziu, fericitul patriarh Eftimie al Bulgariei scrie „Viața Cuvioasei Parascheva” și o trece în sinaxarul Bisericii cu zi de prăznuire la 14 octombrie. Din a doua jumătate a secolului XIV, cultul Sfintei Parascheva trece și la nordul Dunării, în cele trei țări române.

La Târnovo au stat moaștele celei numita Sfânta Parascheva 160 de ani. În anul 1393, căzând Bulgaria sub ocupația turcilor, sfintele ei moaște au fost dăruite pentru puțin timp lui Mircea cel Bătrân, domnul Țării Românești. După trei ani, turcii le-au dat cneghinei Anghelina a Serbiei, care le strămută la Belgrad, unde rămân 125 de ani. În anul 1521, turcii au ocupat și Serbia luând din nou ostatece moaștele Sfintei Parascheva, ducându-le în palatul sultanului din Constantinopol. Apoi, sfintele ei moaște sunt răscumpărate de la turci de către Patriarhia Ecumenică cu 12.000 de ducați de aur și rămân în Catedrala patriarhală din Fanar timp de 120 de ani. În anul 1641, însă, ajungând Patriarhia de Constantinopol datoare la Poarta otomană cu sume mari de bani, ce reprezentau birul anual impus asupra Bisericii, patriarhul Partenie a dăruit moaștele Cuvioasei Sfânta Parascheva, drept recunoștință, domnului Moldovei, Vasile Lupu, care a achitat turcilor toate datoriile patriarhilor de Constantinopol și Ierusalim pe mai mulți ani. În anul 1641, la 13 iunie, moaștele Preacuvioasei maicii noastre Sfânta Parascheva au ajuns în Iași și au fost așezate cu multă cinste în frumoasa biserică atunci zidită, a Mănăstirii Sfinților Trei Ierarhi. Aici au stat până la 26 decembrie, 1888, când au fost scăpate prin minune de un incendiu. Apoi au fost transferate în noua Catedrală mitropolitană din Iași unde se află și astăzi.

Sfânta Cuvioasă Parascheva constituie și astăzi un model pentru noi creștinii de la început de mileniu III. Viața sa, deși scurtă ca număr de ani, doar 27, și-a împlinit rolul ei prin faptul că a fost pregătitoare pentru viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu. De aici putem înțelege că nu atât viața îndelungată și prilejul mai des întâlnit de a ne ridica din egoism este de invidiat, ci însemnătatea fiecărei clipe din această existență. Atitudinea față de timp, pentru că îl dăruim de cele mai multe ori lucrurilor cu o anumită valoare din perspectiva lumii în care trăim, neglijând adesea partea spirituală a noastră, trebuie să fie una corectă. Nu cunoaștem numărul anilor cât vom trăi pe acest pământ dar avem siguranța că la un moment dat vom muri. Însă avem la îndemână această perioadă de timp necunoscută în care putem lucra pentru a noastră mântuire. Însuși Mântuitorul Hristos a spus „de câte ori vei cădea, scoală-te și te vei mântui” arătându-ne că de fiecare dată trebuie să încercăm să ne ridicăm din condiția omului vechi al păcatului. Scopul vieții noastre este desăvârșirea „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru

Sărbătoarea Sfintei Parascheva. Între credință și mântuire

Scris de Alexandru Lucian

Vineri, 14 Octombrie 2011 08:29 - Ultima actualizare Vineri, 14 Octombrie 2011 08:37

---

cel ceresc desăvârșit este” (Matei V, 48), ea putând fi dobândită atât cât este omenește cu puțință la orice vârstă. Nu în ultimul rând trebuie subliniat faptul că ne aflăm între credință și mântuire. Simpla făclie a credinței ce a fost sădită în sufletul nostru încă din copilărie are posibilitatea de a deveni mântuitoare prin viața și faptele noastre iar acest lucru depinde doar de noi.

Pentru Sighet Online, Alexandru Lucian, student la Facultatea de Teologie din Iasi